

Kleine catechismus

ACHTER HET NIEUWS

Jan BECAUS

„Hallo, God, zijt Ge hier? Ach, ja, natuurlijk zijt Ge hier, Ge zijt immers overal, in de hemel, op de aarde en op alle plaatsen (vraag 28, eerste leerjaar). En Ge zijt niet alleen alomtegenwoordig. Ge ziet ook alles, zelfs onze geheimste gedachten. En Ge weet ook alles, ook de toekomstige dingen (29, eerste leerjaar).

In verband met dat laatste zit ik alweer met een serieus probleem. Aangezien Ge in de toekomst kunt kijken, hadt Ge die moordende cycloon die over de Filipijnen is geraasd, zien aankomen, toch? Kijk, God, hier kan ik dus niet meer volgen. Gij draagt zorg voor al uw schepselen door ze in stand te houden en te besturen. Dat werd vroeger de „goddelijke voorzienigheid” genoemd (39, derde leerjaar). En dan laat Ge zo iets toe. Dat begrijp ik niet, en die arme Filippino's waarschi-

lijk nog veel minder. En dat zijn bovendien nog bijna allemaal katholieken!

Hadden die duizenden sukkelars dan geen engelbewaarder die hen moest beschermen naar ziel en lichaam (45, tweede leerjaar)? Ik weet wel dat iedereen te allen tijde gereed moet zijn om

God, ik hoop dat Ge al die verdrinken Filippino's zonder veel poespas in uw hemel binnenlaat

te sterven, want de dood kan ons elk ogenblik overkomen en onze eeuwigheid hangt ervan af (232, vierde leerjaar). Maar die mensen wilden helemaal niet dood. Ja, ik hoor het al, het zal weer de

schuld zijn van de erfzonde, waardoor wij en al onze nakomelingen onderworpen zijn aan lijden en dood (59, vijfde leerjaar). Leg dat maar eens uit aan wie middenin de miserie zit...

Dat begrijpen de mensen niet en het valt ook niet uit te leggen. Intussen doet al die ongewilde ellende in de wereld de mensen serieus twifelen aan uw bestaan. Beseft Ge dat dit bijzonder slecht is voor uw imago, God? Hoe wilt Ge nu dat wij, arme sloebbers, vast geloven dat Gij de opperste en onfeilbare waarheid zijt, die alles weet en altijd de waarheid spreekt (163, vierde leerjaar)? Hoe kunnen wij nu hopen met een vast vertrouwen, omdat Gij oneindig goed zijt voor ons, almachtig en getrouw in uw beloften (172, zesde leerjaar)?

Enfin, ik ben zeker niet de eerste die daarover bij U zijn beklag

maakt. Altijd weer worden we met onze neus op de harde werkelijkheid geduwd. Rampen, catastrofes, ziektes, oorlogen – het gebeurt allemaal buiten onze wil, maar wie blijft er met de miserie achter? En na elke ramp snelt de wereld naar de plaats van het onheil om hulp te verlenen, want daar zijn we goed in, in werken van barmhartigheid.

Duizenden hulpverleners zullen maandenlang de overlevenden bijstaan in hun lichamelijke en geestelijke nood. Daardoor verdienen ze niet alleen de eeuwige dank van alle getroffenen, maar ook nog heiligmakende en dadelijke genaden (196, vijfde leerjaar). Vraag me niet wat dat zijn, want als kind heb ik vraag 148 en 153 nooit begrepen en nu nog niet. De pastoor zal wel zeggen dat uw liefde tot uiting komt in al die onbaatzuchtige hulp en

dat iedereen daar beter van wordt. Daar kan ik tot op zekere hoogte nog inkomen, maar het is wel een zeer omslachtige en pijnlijke weg om U kenbaar te maken, vind ik.

Ik kan alleen maar hopen dat Ge al die verdrinken Filippino's zonder veel poespas binnenlaat in uw hemel en dat Ge in de toekomst toch wat beter oplet met die cyclonen en zo. Waarschijnlijk bezondig ik me nu aan godslastering, alhoewel, het schijnt dat we U alles mogen vragen wat nodig en nuttig is voor onze eigen zaligheid en voor die van onze naaste (326, vijfde leerjaar). We mogen U zelfs gezondheid en andere tijdelijke goederen vragen, maar altijd met volle onderwerping aan uw wil (328, zesde leerjaar). Kijk, zo houdt Gij altijd een slag om de arm, maar daarvoor zijt Ge God, natuurlijk. Hallo, God, zijt Ge daar nog?„

‘Ik val anderen niet graag lastig’

Salesiaan Omer UYTTENDAELE (100) wist als twaalfjarige al dat hij priester zou worden en had geen moment spijt van die keuze. „Nu ben ik voortdurend met God bezig”

- ▶ Aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog geboren
- ▶ Gewijd middenin de volgende wereldbrand
- ▶ Als eerste salesiaan in Vlaanderen werd Omer Uyttendaele honderd

Jozefien VAN HUFFEL

Hoe het gaat met pater Omer? De salesiaan die bij de gemeenschap in Groot-Bijgaarden de deur opent, lacht. „Goed. Hij is de enige medebroeder die geen medicatie slikt.” „Op een slaappil na dan”, preciseerd de honderdjarige Omer Uyttendaele even later zelf. „Een halve vóór het slapengaan en een halve wanneer ik midden in de nacht wakker word. Maar voorts ben ik geen pillenslikker.”

Het was achterneef Etienne Pelsemaker die ons op de hoogte bracht van de verjaardag van zijn familielid. „Pater Omer verdient het echt gevierd te worden. Hij deed gedurende zijn leven zoveel goed werk”, klomk het.

„Ik was gewoon mijn hele leven graag priester, overal waar ik werkte”, zegt Uyttendaele. „Ik was onder meer pastoor in het Waalse Melles, vlak bij Doornik, en in het Vlaams-Brabantse Zellik. Ik was de enige van mijn wijsdijnsjaar die zowel in het Nederlands als het Frans vlot kon preken. Nadien was ik aalmoezenier in een rusthuis in Kaprijke, in een ziekenhuis in Brakel en bij de broeders van de Christelijke Scholen in Groot-Bijgaar-

Aan het altaar in zijn woonst leest Omer Uyttendaele elke dag de mis. „Al ben ik soms even de draad kwijt.” © Jozefien Van Huffel

den, hier aan de overzijde van de straat. Nu heb ik helaas geen werk meer. Het ging niet meer. Ik was 95 toen ik stopte.”

„Op een slaappil na neem ik geen medicatie. Ik ben geen pillenslikker”

Omer Uyttendaele werd geboren in Wetteren-ten-Ede. Een van zijn eerste herinneringen is hoe zijn vader, een hoefsmid, op 24 december 1916, door Duitse soldaten werd meegenomen.

„Hij vertrok en ik rende achter hem aan de straat op. Hij tilde me hoog op en zei dat ik niet bang moest zijn en dat hij een paardje voor me zou meebrengen”, vertelt hij. „Binnen zat mijn moeder te huilen aan tafel. Ik vertel-

de haar blij het nieuws van het paardje. Korte tijd later kwam het nieuws dat vader overleden was. Ik was te jong om dat te begrijpen. Aan het einde van de oorlog gingen we kijken naar de treinen die andere mannen naar huis brachten. Ik bleef maar vragen hoelang wij nog op vader moesten wachten.”

Uyttendaeles moeder bracht kranten rond in de parochie om wat bij te verdienen. „Ze was echter vaak ziek. Ik nam de ronde vaak over, als jongetje van zes of zeven”, zegt hij. „Moeder stierf in 1925.” Met zijn broer verbleef Omer Uyttendaele bij een tante en in een weeshuis. „Vanaf mijn plechtige communie was ik er echter zeker van dat ik priester wilde worden.”

Via de tussenkomst van een broeder kwam de jonge Uytten-

daele in het Don-Boscocollege in Sint-Denijs-Westrem terecht. „De broeder kwam met mijn tante praten. ‘Ik heb alles geprobeerd met die jongen, maar hij valt niet op andere gedachten te brengen’”, herinnert Omer Uyttendaele zich. Als jonge man studeerde hij filosofie en theologie en volgde hij de lerarenopleiding. In 1941 werd hij uiteindelijk tot priester gewijd.

„Ook nu lees ik nog dagelijks de mis aan het altaar in mijn kamer”, vertelt Omer Uyttendaele. „Ik sloeg ze nog nooit over, al komt het wel eens voor dat ik even de draad kwijtraak. Voorts luister ik elke dag naar Radio Maria. Ik vind de uitzendingen meestal goed.”

„Lastiger vind ik het om de actualiteit te volgen. De wereld is erg ingewikkeld geworden en ik heb het moeilijk om namen te onthouden. Ik heb wel nog veel herinneringen aan parochianen en anderen en ik probeer te blijven volgen wat er gebeurt op de plaatsen waar ik werkte. Dat ik zo oud zou worden, had ik trouwens nooit verwacht.”

Kort na zijn honderdste verjaardag verloor Omer Uyttendaele zijn broer Rémi, die 96 werd. „En nu, stilaan aan het eind van mijn eigen leven, ben ik voortdurend met God bezig”, besluit hij. „Veel andere dingen heb ik natuurlijk niet meer te doen. Lezen, lukt bijvoorbeeld niet meer. Alles is te klein gedrukt. Ik zal dus mijn vergrootglas moeten gebruiken om het artikel over mezelf te kunnen bekijken. Het laten voorlezen? In geen geval. Ik val anderen niet graag lastig.”

Gastenhuis

Mgr. Pietro Parolin, de nieuwe staatssecretaris van het Vaticaan, kondigde aan dat hij in Rome zijn intrek zal nemen in een kamer in het Sint-Marthahuis, het gastenhuis waar ook paus Franciscus verblijft. Mgr. Parolin was tot voor kort nuntius in Venezuela. De vorige staatssecretaris had zijn vertrekken in het pauselijke paleis.

Speechschrijver

Paolo Luca Braidà, een 55-jarige priester van het Italiaanse bisdom Lodi en verbonden aan het Vaticaan, wordt de nieuwe speechschrijver van de paus. Homilieën schrijft de paus zelf, toespraken tijdens reizen of tot bezoekers worden door een medewerker voorbereid.

Spijtbetuiging

Kardinaal Walter Kasper, gewezen voorzitter van de Pauselijke Raad voor de Eenheid van de Christenen, meent dat de herdenking van de Reformatie zowel voor katholieken als protestanten een aanleiding moet zijn voor een wederzijdse spijtbetuiging, omdat ze allebei de opdracht tot eenheid niet vervulden. Kardinaal Kasper stelt voor om de spijtbetuiging uit te spreken tijdens een gemeenschappelijke herdenkingsdienst.

Ontvoering

Georges Vandenbeusch, een Franse priester-in-zending, werd in Noord-Kameroen door islamistische terroristen ontvoerd naar Nigeria. Hij was er sinds drie jaar pastoor. Eerder werd er ook een Frans gezin ontvoerd en nadien vrijgelaten. (EDS)